

Jsem vzala ohaříky ve čtvrtek.

Zaseknul se totiž v práci s jakousi havárkou vody a domů se měl dostavit s velkým zpožděním. A protože se jelo pak na velké nákup, řekla jsem si, že půjdu s ohařískama jen tak couravě civilizací a půjdem mu naproti, až se bude vracet. Chodívá každé pracovní dny kus cesty - asi pět kiláků pěšky ze autobusu jenž ho vozí do a z práce.

Tím, že jsme mu vyrazili naproti, jsem vytáhla ohaříska do míst, kam úplně běžně nechodí. A to je vždycky radost, pochopitelně. Značí to ovšem také trošku zostřený dozor u Taliprdový, páč ta kdykoliv se rozradostní, značí to potíže ☹ . Bylo to pochopitelně náročnější, ale..... jako pochodovala si na volno! Hezky zvládla u nohy přejít naši tlustou hlavní silnici, kde jezdí auta, tramvaje, autobusy.... . Je to trochu adrenalinu, to ne že ne. Musíte být pořád ve střehu, ale dokázala to. Ovšem musela jsem ji pochopitelně nejdřív nechat její desetiminutovku u rybníčků, to by jinak nešlo. Nicméně musela si ji trochu zasloužit. Páč madáme se nám na rybníčkách stala značně závislou a její představa je, že by jako hnedle vypálila a běžela si tam. A to zase nene, holenku! Teda holenku.... holinko??? ☹ Když je to holka?

Prostě žádný živelnosti a samostatný akcičky, jít se tam smí až s povolenkou a tu uděluju enem já! Takže ano, musela se ovládnout, což doprovázely hlasité žalozpěvy. A taky mi to nedala zadarmo. Asi čtyřikrát jsem ji musela "vysssšyčet", aby se laskavě vrátila k mé maličkosti a šla se mnou! Ne, že si popoběhne na hranu louky a tam si sedne ☹ ☹ . Byla u nás akorát paní s Džejms Bondem, kterej byl nadšenej a pobíhal kolem, páč ho pánčička odepnula, aby mohl za námi. To mi trochu ztěžovalo pozici, protože to jsou situace, kterých Tali ráda využije pro sebe. Tak se ho panička pak snažila odchytit, protože na zavolání jí on neposlechne. Nedařilo se jí to. Ovšem když se ozvalo mé rezolutní "A DOST!", které je i Taliprdový - který to taky bylo směřovaný - signálem, že končí sranda a poslouchat se musí, nastala ta situace, že mi u nohy seděli rázem tři psi ☹ ☹ Seděl tam vzorně i Džejms Bond, kterému to rozhodně určený nebylo ☹ ☹ . Tudíž jsem ho drapla, za jeho kšandičky a předala právoplatný majitelce. Ta pravila: "Když vy to s těma psama umíte!" . To jsem jí hlasitě zpochybnila poukázáním na Taliprtku.

Ale tak zlý to s Tali zase není, protože když dostala svou chvíli u rybníčků, kdy zas skákala jak blecha šibry do rákosí z jednoho do druhýho a přelejvala tak zdárně vodu mezi nima, tak

poté co jsem na ní zavolala, že už jdeme, tak se poslušně a bez urgencí, připojila. My jsme jejího řádění využili s Rumíčkem k tomu, že jsme si posílali balonek. Tali se dostavila mokrá od hlavy až k patě a přes hlavu měla připlesklou nějakou zeleň. Šťastná jako blecha připomínala vodníkovu ženu. Vydali jsme se přes louku směr ta naše hlavní silnice a u jedny z laviček si oba vykoledovali trestný body. Měli tou dobou jít se mnou a ne, že se vypravěj bez dovolení naproti pesanovi, kterej se od lavičky za námi vydal. No, toto!! Vyslechli si svoje a pak už jsme měli jasně stanovený, jak se budem pohybovat.

Což bylo důležitý vzhledem k provozu, kterým jsme měli projít. Není to sice žádněj Václavák a o dvě zastávky níž je mnohem rušněji, ale s Taliprtkou je to i tak dobrodružo. Když ji teda máte na volno. Krásně jsme to šécko přepochodovali a Tali se pak radostně rozletěla prostorem. To je vlastně asi teď jediná potíž, že jí prostě pořád musíte zkracovat ten akční rádius, aby byla v dosahu. A to se nám dařilo. Namluvíte se teda, to jo a ve střehu jste víc než želví nindža, ale jde to. Což je fajn. Jen to JE prostě náročnější. Jo, mohla bych si to ujednodušit vodítkem, aleto bychom se ani jedna zas tak moc nenaučily.

Musím oba pochválit, že nám to šlo. Rumíček byl rozumnej pán, šmrdolil se převážně u mě a dával mi tak možnost, mít to pometlo střelený pořád v merku a říkat jí kam nesmí - třeba směr koleje, a že musí počkat - aby se nemotala kolistům pod kola, a že nemůže lézt do tý zahrady... a tak jako podobně. Za kolejema jsem se chtěla na chvilku stavit na psím hřišti, ale když jsem si všimla, že ho okupuje tak dvanáctiletěj cvalík s přerostlým vepřadorem □ jenž na jeho "Alfíku pocém, Alfíku ke mně!" a tak jako podobně, reagoval nulovým zájmem, říkala jsem si, že nebudu riskovat. Kdyby se nějak Alfík rozdurdil, bylo by to blbý. A tak jsme hřiště minuli a šli mezi starejma domkama dál.

A dobře jsme udělali, páč na konci ulice se právě zjevil páníček. Zrovinka v momentě, kdy jsem ohařiska uplacírovala na trávníku vedle silnice, protože přijelo auto a jalo se parkovat. A zrovinka v ten moment ovšem i páník roztáhnul ruce v uvítacím gestu. Byla jsem ráda, že jsem v ten moment měla na Tali nejen oko, ale taky shodou okolností ruku jako pojistku. Jinak by do tý silnice za ním vběhla. (To byste občas nevěřili, jak se dokážu ovládnout a nestat se ve vteřině vdovou □ □ . To jako nepřemejšlí nebo co? To auto musel vidět, bylo hned vedle nás a bylo v pohybu. A bylo stejně tak jasný, že Tali, jakmile tohle udělá, tak vyrazí.No nic, to nic, já se dokážu ovládat, když chci □) Poté ovšem tedy nastalo řádný ohaří vítání a..... lítání. Tali vběhla na plácek se vzrostlou trávou a dostala se do rauše. □

Skákala tam jak pomatená koza a vypadalo to, že se toho asi nikdá nenabaží.

Nicméně se k nám poletucha poté připojila a mohlo se jít domů. A já si v duchu říkala, že ani takovouhle jednoduchou věc, jako jít takhle s Tali navolno zrovna sem a ještě spolu s Rumíčkem si ještě nedávno člověk úplně nemohl lajsnout.